

א' איהו חד, ורזא דחד, נפיק ואגלים ברזא דלתתא, שייפין עילאין דאתחברן בחד, ואינון חד. ועם כל דא, לאו איהו אלא שייפא חד.

א' הוא אחד, וסוד של אחד, יוצא ומתגלם בסוד שלמטה, האיברים העליונים שמתחברים באחד, והם אחד. ועם כל זה אינו אלא איבר אחד.

בגין דכד נפקא א', ואתיהיבת בראש, נפקא בההוא דיוקנא דהנהו אחרנין דאצטריוכו לאתחברא בהדיה, וכד נפק א', אחזי לתרין דרגין אחרנין, דאצטריוכו לאתחברא בהדיה, דאינון שמאלא ואמצעייתא, וכולהו אתאחדו בחדא, ואתחזון בדיוקנא דיליה. פיון דאשתפחו ואתיישבו בדוכתייהו אינון תרין שייפין אחרנין, אתהדר א' ואתיישב בדוכתייה בראש, בסטרא דימינא.

משום שכשיוצאת א' ונתנת בראש, יוצאת באותו הדיוקן של האחרים הללו שהצטרכו להתחבר עמו, וכשיוצאת א', מראה לשתי הדרגות האחרות שהצטרכו להתחבר עמו, שהם השמאל והאמצע, וכלם נאחזים יחד, ונראים בדיוקן שלו. פיון שנמצאו והתישבו במקומם אותם שני האיברים האחרים, חוזרת א' ומתישבת במקומה בראש, בצד הימין.

היך עבד קודשא בריה הוא. פד אתוון נפקו, את קדמאה דנפיק, ריש לכל אתוון, איהי א'. מה עבד קודשא בריה הוא. אתעטף בההוא את, וכרא שמים. ואת דא ברא ביה קודשא בריה הוא, רזא דייחודא, דאינון תלת דרגין, ואינון שמים, רזא חד. כמא דאוקימנא, והא אתמר. פיון דאתברו שמים ברזא דא, עד לא הוו קרישו ולא גלידו שמים, דהא טמירין הוו גו מייא, רזא דאת א', דאיהו לימינא.

איך עשה הקדוש ברוך הוא? כשיצאו האותיות, הראשונה שיצאה, הראש לכל האותיות, היא א'. מה עשה הקדוש ברוך הוא? התעטף באותה האות וכרא שמים. ובאות הזו ברא הקדוש ברוך הוא את סוד היחוד, שהם שלש דרגות, והם שמים, סוד אחד, כמו שבארנו, והרי זה נתבאר. פיון שנובראו שמים בסוד הזה, טרם שנקרשו ולא גלידו השמים, שהרי היו טמירים בתוף המים, הסוד של האות א', שהיא לימין.

לבתר דאקרישו מגו מייא, נפקת את ו', מתציירא בציורא, דגלימו בדיוקנא דאדם. ועם כל דא לא חסר מההוא דיוקנא דאת א' פלום, ואתהדר ואתיישב בדוכתייה. שארי נהירו דהאי את לאנהרא מרישא דעלמא לסייפי עלמא. גניז ליה נהוריה באת אחרא, ועביד להאי את פי"ת חד, לאגנזא נהוריה בגויה, ואתגניז ההוא אור בגויה.

דאחר שנקרשו מתוף המים, יצאה האות ו', מצירת בציור של התגלמות בדיוקן של אדם. ועם כל זה לא נחסר מאותו דיוקן של האות א' פלום, וחזרה והתישבה במקומה.

התחיל האור של האות הזו להאיר מראש העולם לסוף העולם. גנז את אורו באות אחרת, ועשה לאות הזו פי"ת אחד, לגנז אורו בתוכו, ונגנז אותו אור בתוכו.

וּמַהֲהִיא שְׁעָתָא, אַתְּגַנְיז וְאַיְטְמַר, וְלֹא נִפְיָק
לְעֵלְמָא, בְּרַ בְּחַד שְׁבִיל דְּקִיקָא,
דְּאַמְשֵׁךְ חַד חוּטָא מִיְנִיה, וּמִיְנִיה אַתְּזֵן עֲלֵמָא,
וְקָאִים בְּקִיּוּמִיה.

מַהֲרֵי אַתְּ אַתְּבְּנֵי כּוּלָּא. מַהֲרֵי אַתְּ אַתְּזֵן כּוּלָּא.
וּבְאַתְּ דָּא נְטִיר לֹוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְיִשְׂרָאֵל, וְאַתְּבַר שְׁנֵאִיהוֹן קַמִּיְהוּ. הֲדָא הוּא
דְּכַתִּיב, (שְׁמוֹת טו ו) יְמִינֶךָ ה' נֶאֱדָרִי בַּפֶּתַח יְמִינֶךָ ה'
תַּרְעֵץ אוֹיֵב. בְּשַׁעֲתָא דְּגַרְמוּ חוּבִין, מַה פְּתִיב.
(איכה ב ג) הַשִּׁיב אַחֲזֹר יְמִינֵנו. כְּדִין בְּהֵוָּא זְמַנָּא
אַתְּגַלוֹן יִשְׂרָאֵל מֵאַרְעָא, וְשִׁלְטוֹ בְּהוֹן
שׁוּנְאִיהוֹן.

א' אַתְּיִשְׁב בְּדְרוּעָא, בְּרָזָא וְתוּקְפָא וְחִילָא,
דְּאַיְנוּן תְּרִין סְטָרִין אַחְרָנִין דְּאַתְּתַקְפוּ בֵּיה,
וְאַיהוּ דְּרוּעָא דְּיְמִינָא. ב' אַתְּכְּלִיל בְּגִיּוּה,
וְכַנְיֵשׁ לִיה לְקַבְלִיה, כְּנוּקְבָא דְּעֵייל בְּגִיּוּה
דְּכוּרָא. בְּגִין כְּךָ אַתְּוֹן כּוּלְהוּ, חַד דְּכַר, וְחַד
נוּקְבָא.

א' אַתְּפִשֵׁט לְאַתְּוֹן אַחְרָנִין, וְאַשְׁתְּלִימוּ
בְּשְׁלִימוּ, לְנִטְלָא תְּרִין דְּרַגִּין אַחְרָנִין
אַלְף, לְמַהֲוֵי שְׁלִימוּ דִּילִיה. וְרָזָא דָּא (במדבר ב ה)
וְהַחֲוֹנִים עָלָיו מִטָּה פְּלוּנִי. וְהַחֲוֹנִים עָלָיו, תְּרִי
דְּרַגִּין בְּחַד.

עַד דְּסַלְקִין אַתְּוֹן, לְשִׁתִּין רַבּוּא, כְּחוּשְׁבָן
שְׁבִטִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, דְּאַיְנוּן תְּרִיסַר,
וְסַלְקִין לְשִׁתִּין רַבּוּא. אוּף הֲכִי אַתְּוֹן, כַּד
אַתְּמְלוּ סַלְקִין לְשִׁתִּין. (דף צא ע"ב) אַלְף בֵּית גִּימְלָא
דְּלֵת הָא וּו זִין חֵית טַת יוּד כְּךָ לְמַד מֶם נוּן
סְמָךְ עֵין פֶּא צְדִי קוּף רִישׁ שִׁין תּוּ. אַלִּין אִינּוּן
סְלִיקוּ דְּאַתְּוֹן, לְשִׁתִּין רַבּוּא. בְּגִין לְמַהֲוֵי
שְׁלִימוּ בְּרָזָא דְּאַתְּוֹן, בְּשִׁיפֵי כּוּלְהוּ.

אַשְׁתְּאַרוּ תּוּ תְּרִיסַר אַתְּוֹן, וְאַיְנוּן מֶם סְתִימָא,
צְדִי אַרְיָכָא, נוּן, פֶּא, כְּךָ, וְאַיְנוּן

וּמַהֲשַׁעָה הֵהִיא נִגְנֹז וְנִטְמָן, וְלֹא
יֵצֵא לְעוֹלָם, פֶּרֶט לְשְׁבִיל דְּק
אַחַד, שְׁנַמְשֵׁךְ חוּט אַחַד מִמְּנוּ,
וּמִמְנוּ נִזְזֵן הָעוֹלָם וְעוֹמֵד
בְּמַקְוֵמוּ.

מִן הָאוֹת הַזֹּו נִבְנָה הַכֹּל. מִהָאוֹת
הַזֹּו נִזְזֵן הַכֹּל. בְּאוֹת הַזֹּו שְׁמַר
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אַתְּ יִשְׂרָאֵל
וְשָׁכַר אַתְּ שׁוּנְאִיהֶם לְפָנֵיהֶם. זְהוּ
שְׁכַתוֹב (שְׁמוֹת טו) יְמִינֶךָ ה' נֶאֱדָרִי
בַּפֶּתַח יְמִינֶךָ ה' תַּרְעֵץ אוֹיֵב. בְּשַׁעֲתָא
שְׁגַרְמוּ הַחֲטָאִים, מַה כְּתוּב? (איכה
ג) הַשִּׁיב אַחֲזֹר יְמִינֵנו. אִזּוּ בְּאוֹתוֹ
הַזֹּו מִן יִשְׂרָאֵל מִן הָאַרְץ,
וְשִׁלְטוֹ בְּהֶם שׁוּנְאִיהֶם.

א' הַתִּישְׁבָה בְּזְרוּעַ, בְּסוּד וְתַקְף
וְכַח, שְׁהֶם שְׁנֵי צְדָדִים אַחְרִים
שְׁתַּחֲזִיקוּ בוּ, וְהִיא זְרוּעַ הַיְמִין.
ב' נִכְלְלָה כְּתוּבָה, וְכוּנְסַת אוֹתָהּ
כְּנִגְדָה, כְּנִקְבָה שְׁנוּכְסַת לְתוּכָה
זְכַר. מִשּׁוּם כְּךָ כָּל הָאוֹתִיּוֹת, אַחַת
זְכַר וְאַחַת נְקִבָה.

א' הַתַּפְשִׁטָה לְאוֹתִיּוֹת אַחְרוֹת,
וְנִשְׁלַמוּ בְּשִׁלְמוֹת, לְטַל שְׁתֵּי
דְּרַגּוֹת אַחְרוֹת אַלְף, לְהִיּוֹת
הַשְׁלֵמוֹת שְׁלוּ. וְזֶה סוּד וְהַחֲוֹנִים
עָלָיו מִטָּה פְּלוּנִי. וְהַחֲוֹנִים עָלָיו
- שְׁתֵּי דְּרַגּוֹת בְּאַחַת.

עַד שְׁעוֹלוֹת הָאוֹתִיּוֹת לְשִׁשִּׁים
רַבּוּא, כְּחֻשְׁבּוֹן שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל,
שְׁהֶם שְׁנַיִם עֶשְׂרִי, וְעוֹלָיִם לְשִׁשִּׁים
רַבּוּא. אַף כְּךָ הָאוֹתִיּוֹת,
כְּשֶׁהִתְמַלְאוּ עוֹלָיִם לְשִׁשִּׁים. אַלְף
בֵּית גִּימְלָא דְּלֵת הָא וּו זִין חֵית טַת
יוּד כְּךָ לְמַד מֶם נוּן סְמָךְ עֵין פֶּא
צְדִי קוּף רִישׁ שִׁין תּוּ. אֵלוּ הֶם
עֲלִית הָאוֹתִיּוֹת לְשִׁשִּׁים רַבּוּא,
כְּדִי שְׁתַּהֲיֶה שְׁלֵמוֹת בְּסוּד
הָאוֹתִיּוֹת בְּכֹל הָאִיבָרִים.

נִשְׁאַרוּ עֲדִין שְׁתֵּים עֶשְׂרִי
אוֹתִיּוֹת, וְהֵן מֶם הַסְּתוּמָה, צְדִי
אַרְבָּה, נוּן, פֶּא, כְּךָ, וְהֵן הָאוֹתִיּוֹת

אַתְּוֹן אַחְרָנִין כְּפוּלִים,

האחרות הכפולות מנצפ"ך. והן עולות לשמים עשרה אותיות. וכשכל האותיות נשלמו, עולות לשבעים אותיות אותיות, סוד השם הקדוש שהקדוש ברוך הוא נקרא בהן.

השבון ישראל שבעים נפש, ושתי אותיות שהם עדים בתוכם, ונקללות בהם, והן י"ה, שכתוב (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי י"ה עדות לישראל. ועל זה הסוד, הראובני השמעוני. והרי פרושה, וכלן עולות לשבעים ושפים.

כמו כן אלפ"א בית"א, שכל האותיות עולות לסוד של שבעים ושפים אותיות, שהכל יהיה סוד של גוף שלם, הסוד של אדם, סוד המרכבה העליונה, סוד השם החקיק.

משום כך כל האותיות עולות בעלית המרכבה העליונה בדיוקנם וגופם, שהכל יהיה סוד אחד פראוי. כל האותיות, כשמתחברות ונחקקות בחקיקותיהן בסוד של שבעים ושפים אותיות חקוקות, נעשות בלן גוף אחד.

מדרש רות

ויהי בימי שפט השפטים (רות א). רבותינו פותרים המקרא שכתוב (איוב לח) ברן יחד פוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מי הם פוכבי הבקר? אותם המלאכים הקדושים ששולטים ביום. מי הם בני אלהים? אותם המלאכים הקדושים ששולטים בלילה. בא וראה, כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא ברא אלא לכבודו, ששמו (ישעיה ג) כל בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. הקדוש ברוך הוא יצרתיו אף עשיתיו. הקדוש ברוך

מנצפ"ך. ואינון סלקי לתריסר אתון. וכד אתון פולהו אשתלימו, סלקין לשבעין ותרין אתון, רזא דשמא קדישא דקודשא בריה הוא אתקרי בהו.

חושבן ישראל שבעים נפש, ותרין אתון דאינון סהדי בגוייהו, ואתפלילו בהו, ואינון י"ה. דכתיב, (תהלים קכב ד) ששם עלו שבטים שבטי י"ה עדות לישראל. ועל רזא דא, הראובני השמעוני. והא אוקמוה, וכלהו סלקו לשבעין ותרין.

בגוונא דא אלפ"א בית"א, דסלקא אתון פולהו לרזא דשבעין ותרין אתון, למיהוי פלא רזא דגופא שלים, רזא דאדם. רזא דרתיכא עילאה. רזא דשמא קדישא גליפא.

בגין כך אתון בלהו סלקין בסליקו דרתיכא עילאה, בדיוקניהו וגופייהו, למיהוי פולא רזא חדא פדקא יאות. אתון פולהו, פד מתחברן ואתגליפו בגלופייהו, ברזא דע"ב אתון גליפין, אתעבידו בלהו גופא חדא. (דף צ"ב ע"א)

מדרש רות

ויהי בימי שפט השפטים. רבנן פתרי קרא דכתיב, (איוב לח ז) ברן יחד פוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מאי פוכבי בקר. אינון מלאכין קדישין דשלטין ביממא. מאן בני אלהים. אינון מלאכין קדישין דשלטין בליליא. בא וראה, כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא ברא אלא ליקרא דיליה. ששמו (ישעיה ג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. הקדוש ברוך הוא ברא בר נש בעלמא, ויהיב ביה שמייה יהו"ה.